

eller Nat. Ligesom Jakob i den bibelske Fortælling havde han kæmpet med Gud og raabt til ham: „Jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig“. Og Herren havde velsignet ham! Evighedens Lys var oprunden i hans Indre, og han forstod med ét sit Liv . . . forstod ogsaa, hvorfor han hidtil var faret vild paa Vejen til Fredens og Lykkens forjættede Land, som alle hans Længsler fra Barndommen havde stundet mod. Dér havde han gaaet saa selvtillidsfuld, saa fuldkommen tryk i Bevidstheden om at vandre i Jesu Fodspor . . . og havde ikke agtet paa, at han fulgte dem i den fejle Retning, udad mod Timeligheden med alle dens Begæringer, Bekymringer og aldrig stillede Krav, i Stedet for indad mod den lille, lave og trange Hjærtedør, som Kristus havde aabnet for Menneskene med det Ord: Mit Rige er ikke af denne Verden.

Ja, Gud havde været ham god! . . . Under tiden havde han endog troet, at Kampen allerede var udstridt, Verdens Aag afkastet! — Saaledes netop denne Nat. Mens han laa søvnløs og lyttede til Regnens ustandselige Fald, til Bølgeskvulpets Hulken og Blæstens stille Klage, havde han haft en Fornemmelse, som om han fra det Fjerne hørte den hele Jord stønne i Forkrænkighedens Lænker.